

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic, a.s.**, se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167, IČ: 257 88 001, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, IČ: 701 06 975, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **Telefónica Czech Republic, a.s.**, se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ: 601 93 336, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1.12.2010, č.j. 137 748/2010-603,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předseda Rady“) zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Českým telekomunikačním úřadem, odborem ekonomické regulace (dále jen „ČTÚ“ nebo „Úřad“) dne 15.9.2010, pod č.j. 116 166/2010-611, ve znění jeho opravy provedené rozhodnutím ze dne 27.9.2010, č.j. 116 166/2010-611/II. vyř., jímž byla stanovena společnosti Vodafone Czech Republic „a.s.“ (dále jen „Vodafone“) platba na účet univerzální služby za období roku 2007 ve výši 15.937.371,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve předseda Rady konstatoval vydání platebního výměru ze dne 15.9.2010, jímž byla stanovena společnosti Vodafone podle § 49 odst. 8 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých

souvisejících zákonů, platného v rozhodné době, tj. účinného do 30. 6. 2010 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) platba na účet univerzální služby za období roku 2007 ve výši 15.937.371,- Kč. Dále uvedl, že platební výměr byl vydán na základě opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14, kterým se stanoví procentní podíl výnosů účastníka za poskytování služeb uvedených v § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích na celkových výnosech za poskytování služeb podle tohoto ustanovení za rok 2007 na 15,10958 %, a na základě skutečnosti, že poskytovateli univerzální služby za příslušný rok tj. společnosti Telefónica Czech Republic, a.s. (dále jen „Telefónica“) byly rozhodnutím předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII. (dále jen „podkladové rozhodnutí“) ověřeny čisté náklady ve výši 105.478.583,- Kč, když současně bylo určeno, že představují pro uvedenou společnost neúnosnou zátěž.

Následně předseda Rady uvedl, že proti uvedenému platebnímu výměru podal účastník řízení odvolání, v němž namítá, že „podkladové rozhodnutí“ ze dne 9.4.2010 ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2007 bylo napadeno žalobou, neboť vykazuje řadu pochybení, a proto předpokládá, že bude zrušeno. Z důvodu opatrnosti podává odvolání proti předmětnému platebnímu výměru a navrhuje jeho zrušení a přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto o žalobě podané proti „podkladovému rozhodnutí“.

Po přezkoumání spisového materiálu předseda Rady dospěl k závěru, že odvolání není důvodné a s poukazem na ust. § 49 odst. 5 a odst. 7 zákona o elektronických komunikacích k němu blíže uvedl, že dne 25.5.2009, resp. 14.8.2009 (tj. po úpravě podílů jednotlivých přispěvatelů provedené z důvodu přepočtu výnosů jednotlivých přispěvatelů) byl zveřejněn na webových stránkách Úřadu návrh opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14 ke konzultaci všech dotčených subjektů (§ 130 odst. 1 uvedeného zákona). Pro účely konzultace byla poskytnuta lhůta jednoho měsíce pro veřejnou diskuzi, ve které se mohly dotčené subjekty k návrhu předmětného opatření obecné povahy vyjádřit a vznést připomínky. Výsledky veřejné konzultace, včetně vypořádání připomínek byly uveřejněny na webových stránkách Úřadu v sekci „ČTÚ online – Diskusní místo“; opatření obecné povahy bylo zveřejněno v Telekomunikačním věstníku, částka 18, dne 16.10.2009, s účinností dne 31.10.2009.

Předseda Rady vyslovil závěr, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s předmětným opatřením obecné povahy a se zákonem o elektronických komunikacích a vyšel z úplně zjištěného skutkového stavu, přitom poukázal na ustanovení § 49 odst. 8 uvedeného zákona, v němž je stanoveno, že „*Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce. Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátcí dnem uvedeným v platebním výměru.*“

Následně se předseda Rady vyjádřil k poukazu účastníka na správní žalobu, a sice, že účastník v odvolání své důvody blíže nespecifikoval a žalovaný doposud žalobou nebyl obeslán. Předmětem tohoto odvolacího řízení je přezkum zákonnosti vydaného platebního výměru, a tedy posouzení, zda došlo ke správnému zjištění „daňové povinnosti“ a zda z vyměřovacího spisu je patrné, jak správní orgán ke stanovení povinnosti v předmětném platebním výměru dospěl a zda tak učinil v souladu se zákonem. Pro posouzení zákonnosti vydaného platebního výměru je rozhodné, že rozhodnutí ze dne 9.4.2010, č.j. 70 399/2008-611/XII. ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2007 nebylo dosud zrušeno jiným správním aktem, či rozhodnutím soudu. S ohledem na zásadu presumpce platnosti a správnosti správních aktů je jím ČTÚ vázán. Vydal-li správní orgán I. stupně předmětný platební výměr na základě rozhodnutí o stanovení čistých nákladů a v souladu s procentním podílem účastníka podle

příslušného opatření obecné povahy, které stanoví výši procentního podílu výnosů účastníka jako plátce na celkových výnosech, pak postupoval v souladu se zákonem.

Závěrem předseda Rady zdůraznil, že v zájmu zásady transparentnosti rozhodování o výši čistých nákladů na poskytování univerzální služby byl dne 4.12.2009 uveřejněn návrh rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2007 k uplatnění případných připomínek a tehdy měl účastník řízení možnost se k návrhu vyjádřit v patnáctidenní lhůtě, což učinil a posouzením jeho věcných argumentů se ČTÚ zabýval i v rozhodnutí ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII..

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce uvedl v žalobě, že napadené rozhodnutí bylo vydáno jednak na základě opatření obecné povahy č. OOP/17/10-2009-14 a jednak na základě rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 3.8.2010 č.j. 77 057/2010-603 potvrzené rozhodnutím předsedy Rady ČTÚ; rozhodnutím byly ověřeny čisté náklady společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby ve výši 105.478.583,- Kč. Žalobce dále konstatoval, že uvedené „podkladové rozhodnutí“ bylo napadeno u Městského soudu v Praze žalobou společnosti T- Mobile Czech Republic, a.s. (dále jen „T- Mobile“) a žalobce je v tomto řízení osobou zúčastněnou na řízení. Žalobce se ztotožňuje s důvody uvedenými v žalobě jmenované společnosti, jejíž odůvodnění je následující:

- 1) rozpor určené výše a způsobu výpočtu výše efektivně a účelně vynaložených nákladů podnikatele bez povinnosti poskytovat dílčí univerzální službu s právní úpravou;
- 2) zahrnutí režijních nákladů do nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, kdyby neměl povinnost poskytovat univerzální službu;
- 3) zohlednění bezplatné reklamy a umístění loga společnosti Telefónica na veřejných telefonních automatech ;
- 4) nehmotné výhody související s poskytováním univerzální služby, kdy správní orgán se opomněl v rozhodnutí vypořádat s nehmotnými výhodami poskytovatele univerzální služby ;
- 5) nespravedlivá zátěž, kdy správní orgán posoudil veškeré jím spočítané náklady na poskytování univerzální služby jako nespravedlivou zátěž, s čímž nelze souhlasit.

Dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť předseda Rady ČTÚ se s jeho námitkami řádně nevypořádal a odůvodnil pouze postup vydání napadeného rozhodnutí, přičemž konkrétní věcné námitky odbyl pouze odkazem na odůvodnění „podkladového rozhodnutí“. Odmítl přitom vzít v potaz existenci soudního řízení o zrušení „podkladového rozhodnutí“, jehož výsledek však může mít dopad na správné zjištění a stanovení platební povinnosti žalobce. Z uvedeného důvodu má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 6.1.2014 navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že podstata žaloby spočívá v námitkách nezákonnosti „podkladového rozhodnutí“ Rady ČTÚ ze dne 3.8.2010, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10.10.2013, č.j. 11 A 212/2010-146 byla žaloba podaná proti „podkladovému rozhodnutí“ zamítnuta a soud v postupu žalovaného v řízení o „podkladovém rozhodnutí“ neshledal nezákonnost, když naopak v rozsudku konstatoval, že: *„správní orgány postupovaly způsobem, který jim zákon, popř. zmíněná směrnice ukládají. Úvahy správních orgánů nejsou v rozporu ani s obsahem*

jednotlivých pojmů, ani se zásadami logiky ... Žalovaný se s námitkami žalobce uvedenými v rozkladu vypořádal dostatečně, když shromáždil dostatečné množství podkladů, dostatečně podrobně zhodnotil jejich správnost a věrohodnost... “ . Žalovaný má proto za to, že námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí, potažmo platebního výměru nelze přisvědčit.

Dle žalovaného v souladu s ust. § 49 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích byl dne 25.5.2009, resp. 14.8.2009 zveřejněn na webových stránkách ČTÚ návrh opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14 ke konzultaci všech dotčených subjektů, jimž byla dána měsíční lhůta k vyjádření. Při zpracování návrhu opatření obecné povahy žalovaný tedy vycházel z podkladů, které ve smyslu své povinnosti dle § 13 uvedeného zákona, jednotlivé subjekty oznámily. Ve veřejné diskuzi, v níž se mohly dotčené subjekty k návrhu předmětného opatření obecné povahy vyjádřit, byly vzneseny připomínky a výsledky veřejné konzultace byly uveřejněny na webových stránkách žalovaného. Opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14 bylo zveřejněno v Telekomunikačním věstníku, částka 18, dne 16.10.2009, s účinností 31.10.2009; žalobce připomínky neuplatil. V souladu se zákonem o elektronických komunikacích a předmětným opatřením obecné povahy přistoupil tedy ČTÚ k vydání platebního výměru (§ 49 odst. 8 uvedeného zákona).

V písemném vyjádření k žalobě osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce odkazuje na obsah žaloby společnosti T- Mobile proti „podkladovému“ rozhodnutí, avšak argumentace žaloby je nedůvodná, neboť se vztahuje k jinému správnímu řízení. Rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 11 A 212/2010-146 ze dne 10.10.2013 byla žaloba jmenované společnosti proti „podkladovému rozhodnutí“ zamítnuta. Městský soud v Praze nezjistil, že by napadené „podkladové rozhodnutí“ bylo vydáno v rozporu se zákonem. S ohledem na uvedené osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření k možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci doručena dne 9. 12. 2013) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 25. 2.2011) ve stanovené lhůtě dvou týdnů nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili.

Městský soud posoudil věc takto:

Podle ust. § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích je plátcem každý podnikatel, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, poskytující na území České republiky v zúčtovacím období propojení a přístup k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupnou telefonní službu, službu pronájmu okruhů, službu přístupu k internetu nebo jinou veřejně dostupnou datovou službu, bez ohledu na to, zda je na území České republiky usazen nebo nikoliv. Výše platby plátce nesmí překročit v jednom zúčtovacím období jedno procento jeho výnosů z těchto služeb.

Podle ust. § 49 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích Úřad stanoví opatřením obecné povahy procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 všech plátců v daném zúčtovacím období.

Podle ust. § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce. Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátcí dnem uvedeným v platebním výměru.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 9. 2010 vydal ČTÚ pod č.j. 116 166/2010-611 platební výměr na výši platby na účet univerzální služby za období r. 2007, kterým dle ust. § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích stanovil společnosti Vodafone platbu na účet univerzální služby za období r. 2007 ve výši 15.937.371,- Kč.

Proti označenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že se ztotožňuje s žalobními body uvedenými v žalobě podané u Městského soudu v Praze proti rozhodnutí, kterým byly ověřeny čisté náklady poskytovatele univerzální služby. Protože předpokládá, že výsledkem soudního řízení bude zrušení „podkladového rozhodnutí“ a vrácení věci k dalšímu řízení, a rovněž z procesní opatrnosti, napadá platební výměr a navrhuje přerušení řízení.

Odvolání žalobce bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím předsedy Rady tak jak bylo podáno výše.

Správní spis obsahuje mj. i opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14 ze dne 7. 10. 2009, kterým byl stanoven procentní podíl výnosů společnosti Vodafone pro zúčtovací období kalendářního roku 2007 ve výši 15,10958 %.

Dle soudu je třeba si nejprve objasnit otázku, zda rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII., které oba účastníci označují za „podkladové rozhodnutí“, je řetězcím se správním aktem či zda je subsumovaným správním aktem.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. února 2010, č.j. 6 As 43/2008 – 472, „Za řetězcí se správní akt je považován takový správní akt, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních předpisů, které jsou samostatně napadnutelné ve správním soudnictví. Typickým příkladem řetězení je posloupnost územního a po něm - k zamýšlenému zásahu nezbytného - stavebního povolení. Zde dochází k typickému řetězení jinak samostatných - a samostatnými žalobami napadnutelných - správních rozhodnutí a zamýšlený zásah lze realizovat výlučně v případě pozitivní podoby všech navazujících rozhodnutí. Za subsumovaný správní akt bývá považován správní akt podmiňující vydání, resp. obsah finálního správního aktu, nepodléhající samostatně přezkumu ve správním soudnictví. Soudnímu přezkumu pak podléhá až finální správní akt [§ 75 odst. 2 s. ř. s.]. Oba typy správních aktů - řetězcí i subsumované - mají charakter podkladového, či podmiňujícího aktu ve vztahu k dalšímu, navazujícímu rozhodnutí.“

V daném případě dospěl soud k dílčímu závěru, že u napadeného rozhodnutí se jedná o rozhodnutí, jež je ve vztahu k celku, jímž je správní proces vedoucí k vydání rozhodnutí stanovícím výši platby jednotlivých účastníků na účet univerzální služby, řetězcím se správním aktem jako je tomu obdobně u územního rozhodnutí a rozhodnutí vydaném ve stavebním řízení či rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti a rozhodnutí, kterým správce daně sděluje výši penále. V souladu s uvedeným je skutečnost, na kterou poukazuje i žalobce v podané žalobě, a sice, že rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII., kterým byly ověřeny čisté náklady poskytovatele univerzální služby, bylo napadeno samostatnou žalobou, kterou podala společnost T-Mobile. Soudu je z vlastní činnosti známo (stejně jako oběma účastníkům, neboť žalobce byl v soudním řízení osobou na řízení zúčastněnou), že Městský soud v Praze o této žalobě již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 10. 10. 2013, č.j. 11 A 212/2010-146.

Mezi účastníky není sporným, že napadeným rozhodnutím, které učinil žalobce podanou žalobou předmětem soudního přezkumu, mu byla stanovena podle výše citovaného ust. § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích výše platby na účet univerzální služby za období roku 2007, a to 15.937.371,- Kč.

Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, Úřad tak učinil na základě ust. § 49 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích, resp. opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14 (kterým byl stanoven procentní podíl výnosů žalobce za poskytování služeb uvedených v § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích na celkových výnosech za poskytování služeb za rok 2007 na 15,10958 %) a dále na základě rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII., kterým byly ověřeny čisté náklady poskytovatele univerzální služby, tj. společnosti Telefónica za rok 2007, a to ve výši 105.478.583,- Kč.

Žalobce v podaném odvolání uplatněnými námitkami de facto brojí proti rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII., kterým byly ověřeny čisté náklady poskytovatele univerzální služby, a nikoli proti předmětu napadeného platebního výměru, tedy stanovení výše platby odpovídající jeho procentnímu podílu na nákladech univerzální služby za období roku 2007.

Z námitek, jež žalobce popsal v žalobě s uvedením, že jde o žalobní námitky společnosti T-Mobile, vyplývá, že jde o námitky obsahově shodné s jeho námitkami uvedenými v jím podaném rozkladu právě proti rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII. Této skutečnosti si byl vědom i předseda Rady, když v napadeném rozhodnutí uvedl na str. 5 napadeného rozhodnutí, že posouzením věcných argumentů tohoto účastníka se Úřad zabýval v rozhodnutí ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII. (viz str. 36 – 37). Je třeba dodat, že předseda Rady neúspěšnost věcných námitek směřujících proti jinému rozhodnutí (s odlišným předmětem řízení) správně posoudil, byť tak učinil značně stručně. Soud však z tohoto důvodu (a to ani s ohledem na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti) nepřistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť by tak učinil dle jeho názoru z důvodu přepjatého formalismu, když jednak předseda Rady poukázal na konkrétní část rozhodnutí ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII, kde se s věcnými námitkami žalobce vypořádal a jednak byl již tímto rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 16. 8. 2010, vázán. Uvedené vyplývá ze zásady presumpce správnosti aktů vydávaných správními orgány a principu ochrany dobré víry jejich adresátů; právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. k tomu Hendrych, D.

a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C.H. Beck 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 - 188).

Sama skutečnost, že žalobce brojí námitkami proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo vydáno v jiném, samostatném řízení, nemá za následek jen, že žalobce s takovými námitkami nemohl být úspěšný ve správním řízení, v němž byl vydán platební výměr stanovící výši jeho platby na účet univerzální služby, nýbrž rovněž to, že takové námitky (jiného účastníka řízení, s nimiž se žalobce ztotožňuje, které však míří proti jinému rozhodnutí) nemohou vyvolat účinek zamýšlený žalobcem ani v předmětném soudním řízení. Je tomu tak právě proto, že tyto námitky se mýlí s předmětem řízení. Věcně se správní orgán v předmětném řízení jimi vůbec nezabýval a ani nemohl, neboť byl již vázán jejich posouzením a rozhodnutím o nich v pravomocném rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII., jak bylo podáno výše. Námitky, kterými žalobce míří k nezákonnosti „podkladového rozhodnutí“, jsou proto v tomto soudním řízení irrelevantní.

Lze dodat, že shodnými námitkami řádně uplatněnými společností T-Mobile v žalobě se již Městský soud v Praze zabýval a rozhodl o nich v rozsudku ze dne 10. 10. 2013, č.j. 11 A 212/2011; rozsudek nabyt právní moci dne 14. 11. 2013.

Úspěšnou neshledal soud ani žalobcem vznesenou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dvou skutečností a to na základě:

- 1) opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14, kterým byl stanoven procentní podíl výnosů žalobce za poskytování služeb uvedených v § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích na celkových výnosech za poskytování služeb za rok 2007 na 15,10958 %. Opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14 bylo zveřejněno v Telekomunikačním věstníku, částka 18, dne 16.10.2009, s účinností 31.10.2009;
- 2) rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII., kterým byly ověřeny čisté náklady poskytovatele univerzální služby ve výši 105.478.583,- Kč, nabyt právní moci dne 16. 8. 2010.

Jak opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14, tak rozhodnutí předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII. jsou součástí správního spisu a dle soudu měl Úřad v době vydání platebního výměru tj. dne 15. 9. 2010 zcela dostačující podklady pro vydání rozhodnutí a námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak není na místě.

Pro úplnost soud dodává, že na str. 4 napadeného rozhodnutí se Úřad zabýval i návrhem na přerušení řízení z důvodu řízení ve věci „podkladového rozhodnutí“, jež učinil žalobce v odvolání. Úřad shledal návrh irrelevantním, když vyšel ze skutečnosti, že vydaným pravomocným rozhodnutím předsedy Rady ze dne 9.4.2010 č.j. 70 399/2008-611/XII. je vázán, a to s poukazem na zásadu presumpce platnosti a správnosti správních aktů. S uvedeným se soud ztotožňuje a dodává, že i soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze všech uvedených důvodů Městský soud v Praze podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší, žalovanému pak náklady nad rámec běžných činností nevznikly.

O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V daném případě však osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, pokud se osoba zúčastněná na řízení vyjadřovala k podané žalobě, realizovala tím svá práva, nešlo o plnění soudem uložené povinnosti. Proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. února 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.